

OKRUŽNI SUD U BANJALUCI

BROJ: 11 0 U 019080 16 U

Dana, 28.03.2017. godine

Okružni sud u Banjoj Luci po sudiji pojedincu Stamenić Darku uz sudjelovanje Radanović Vesne, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Udruženja građana "Borba protiv korupcije BiH" Transparency International Bosne i Hercegovine, Banjaluka, ulica Gajeva broj 2 (u daljem tekstu: tužilac), radi poništenja akta broj: 02-01-OP-2263/16 od 03.06.2016. godine, Javno preduzeće "Putevi Republike Srpske" d.o.o. Banjaluka, Trg Republike Srpske 8/X (u daljem tekstu: tuženi), u predmetu odobravanja pristupa informacijama, donio je dana 28.03.2017. godine, sljedeću:

PRESUDU

Tužba se uvažava i osporeni akt poništava.

Obavezuje se tužena da tužiocu naknadi troškove upravnog spora u iznosu od 200,00 KM, u roku od 30 dana od dana prijema presude.

Obrazloženje

Osporenim aktom, odbijen je žalba tužioca izjavljena protiv akta broj: 02-01-OP-2263/16 od 06.05.2016. godine, za dostavu informacija u dijelu koji se odnosi na dostavljanje spiska zaposlenih radnika Javnog preduzeća "Putevi Republike Srpske" d.o.o. Banjaluka.

Blagovremeno podnesenom tužbom tužilac pobija doneseni akt zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i nepravilne primjene materijalnog prava, kako to proizlazi iz navoda tužbe. U tužbi navodi da se obratio tuženom, za dostavu informacije tj; spiska zaposlenih radnika, kopija svih ugovora o javnim nabavkama radova, roba i usluga zajedno sa pripadajućim aneksima zaključenim u 2015. godini i kopije Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta, Javnog preduzeća "Putevi Republike Srpske" d.o.o. Banjaluka. Međutim, aktom broj: 02-01-OP-2263/16 od 06.05.2016. godine, odbijen je zahtjev za pristup traženim informacijama, nakon čega je blagovremeno izjavio žalbu, ukazujući na nepravilnu primjenu Zakona o slobodi pristupa informacijama, nakon čega je tuženi osporenim aktom odbio žalbu, pozivajući se na odredbe člana 3. i 17. Zakona o zaštiti ličnih podataka (Službeni glasnik BiH broj: 49/06, 76/11 i 89/11), odnosno Zakona o slobodi pristupa informacijama (Službeni glasnik RS broj: 20/01). Smatra, da je na ovaj način tuženi prekršio odredbu člana 14. stav 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama i člana 25. stav 3. istog Zakona, pri čemu je pozivanje tuženog na član 9. Pravilnika o provođenju Zakona o zaštiti ličnih podataka, neosnovano, s obzirom da je Pravilnik podzakonski akt i kao takav ne može imati prednost u primjeni u odnosu na Zakon. Uz to, tuženi pogrešno tumači član 9. Zakona o slobodi pristupa informacijama, navodeći da tužilac nije dokazao javni interes i da samim tim ne postoji pravni osnov za dostavljanje spiska radnika, tako da je tuženi postupio protivno članu 14. stav 3. tačka a) Zakona o slobodi pristupa informacijama. Predlaže da sud uvaži tužbu i poništi osporeni akt, uz naknadu troškova upravnog spora.

Tuženi je na zahtjev suda dostavio spis predmetne upravne stvari i odgovor na tužbu, u kojem navodi da je tužba neuredna, jer ne sadrži sve elemente propisane

članom 18. ZUS. Ističe, prigovor na nedostatak aktivne legitimacije, u smislu člana 2. stav 1. i člana 12. stav 1. ZUS, a u vezi sa članom 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama, s obzirom da tužilac, kao Udruženje građana, nije niti pravno, niti fizičko lice, niti je kao Udruženje građana tužbu podnijelo u ime svog člana i po njegovom pismenom pristanku, a radi zaštite prava i interesa člana povrijeđenih pobijanim aktom, tako da tužilac kao Udruženje građana, u upravnom sporu, može postupati samo u ime svojih članova kada se vrši zaštita prava i obaveza njenih članova koji proizilaze iz samih zadataka i ciljeva koje tužilac kao Udruženje građana, štiti, a što ovdje nije slučaj. Ističe da osporeni akt nije konačan upravni akt, u smislu odredbe člana 7., a u vezi sa članom 190. i 194. ZOUP, niti je njegovom donošenju prethodio bilo kakav upravni postupak, već je tužilac samo obaviješten da se njegovom zahtjevu tj; traženju informacije ne može udovoljiti, pri čemu se neke od traženih informacija dostupne u dijelovima na zvaničnom sajtu, a dijelom u prostorijama tuženog. Napominje, da se u smislu člana 2. i člana 4. Zakona o sistemu javnih službi (Službeni glasnik RS broj: 68/07, 109/12 i 44/16), ima smatrati javnom službom, i kome je povjereno obavljanje djelatnosti od opšteg interesa, te kojem se obezbjeđuje ostvarivanje prava i dužnosti pravnih i fizičkih lica i ostvarivanje drugog zakonom utvrđenog interesa u oblasti upravljanja, građenja, održavanja i zaštite magistralnih i regionalnih puteva u Republici Srpskoj. Pri tome, poslovi i djelatnosti su propisani članom 19. Zakona o javnim putevima (Službeni glasnik RS broj: 89/13), kao i na odredbe člana 69. stav 1. istog Zakona, odnosno člana 26. i 96. stav 5. Zakona o republičkoj upravi (Službeni glasnik RS broj: 118/08, 11/09, 74/10, 24/12, 121/12, 15/16 i 57/16). Smatra, da tužilac pogrešno tumači odredbu člana 14. stav 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama, uz napomenu da je postupljeno u smislu stava 3. istog člana navedenog Zakona. Podsjeća na odredbe člana 3. i 17. Zakona o zaštiti ličnih podataka (Službeni glasnik BiH broj: 49/06, 76/11 i 89/11), kao i člana 9. Pravilnika o provođenju zakona o zaštiti ličnih podataka u Javnom preduzeću "Putevi Republike Srpske" d.o.o. Banjaluka. Napominje, da nisu tačni navodi da nije ispitivan javni interes u vezi zaštite ličnog interesa, shodno članu 9. Zakona o slobodi pristupa informacijama, pri čemu spisak zaposlenih nije informacija od javnog interesa, s obzirom na djelatnost koji tuženi obavlja, a koje su taksativno navedene u članu 19. Zakona o javnim putevima, tako da samo u pogledu djelatnosti koju obavlja postoji javni interes za objavu informacije kao javnog dobra, dok je zahtjev za dostavljanje imena i prezimena zaposlenih tuženog samo ciničan zahtjev tužioca. Predlaže da se tužba odbaci kao nedopuštena ili odbije kao neosnovana.

Razmotrivši tužbu i osporeni akt po odredbama člana 30. Zakona o upravnim sporovima (Službeni glasnik RS broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), zatim odgovor na tužbu, kao i cjelokupne spise predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Iz podataka u spisu predmeta proizilazi da se tužilac 28.04.2016. godine, obratio sa zahtjevom za dostavu informacija, i to: spiska zaposlenih radnika, kopija svih ugovora o javnim nabavkama radova, roba i usluga zajedno sa pripadajućim aneksima zaključenim u 2015. godini i kopije Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta, Javnog preduzeća "Putevi Republike Srpske" d.o.o. Banjaluka, a u smislu odredbe člana 4. i 11. Zakona o slobodi pristupa informacijama. U vezi s tim, tuženi je Obavještenjem broj: 02-01-OP-2263/16 od 06.05.2016. godine, obavijestio tužioca da u vezi sa zahtjevom za pristup ugovorima o javnim nabavkama, radova, roba i usluga, uključujući i Aneксе zaključenih ugovora za 2015. godinu, podatke može naći na sajtu tuženog ([www. putevirs.com](http://www.putevirs.com)), dok u dijelu zahtjevu za dostavljanje spiska zaposlenih radnika nije moguće udovoljiti, jer se radi o ličnim

podacima zaposlenih lica, koja predstavljaju službenu tajnu, u skladu sa Zakonom o zaštiti ličnih podataka. Protiv navedenog akta, tužilac je izjavio žalbu broj: FOI (168) od 24.05.2016. godine, u kojoj navodi da odustaje od dijela zahtjeva koji se odnosi na traženje podataka zaključenih ugovora od 2015. godine, s obzirom da se na sajtu tuženog nalaze pomenuti ugovori, dok u preostalom dijelu zahtjeva koji je odbijen, mišljenja je da je došlo do povrede člana 14. stav 3. tačka 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama. Smatra da prilikom rješavanja zahtjeva za pristup informacijama, tuženi kao javni organ nije razgraničio šta je informacija, a šta lični podatak, pa je tako odredbe Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH, stavio ispred Zakona o slobodi pristupa informacijama, dajući pojašnjenje u vezi s tim. Međutim, osporenim aktom tuženi je ponovo odbio zahtjev za dostavu spiska zaposlenih radnika tuženog, pozivajući se na odredbe člana 3. i člana 17. Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH, odnosno člana 9. Pravilnika o provođenju Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH, dok u dijelu kojem tužilac traži dostavljanje Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta u Javnom preduzeću "Putevi Republike Srpske" d.o.o. Banjaluka, te je pozvao tužioca da u prostorijama tuženog svakog radnog dana od 07.45-15.45 časova, preuzme kopiju traženog Pravilnika, uz prethodno dostavljanje dokaza o izvršenoj uplati umnožavanja kopije Pravilnika, shodno odredbi člana 14. stav 2. tačka b) Zakona o slobodi pristupa informacijama.

Osporeni akt je nepravilan i nezakonit.

Odredba člana 2. tačka d) Zakona o slobodi pristupa informacijama (Službeni glasnik RS broj: 20/01), propisuje da je „javni organ“ pravno lice koje je u vlasništvu ili koje kontroliše javni organ (izvršni, zakonodavni, pravosudni, organ koji obavlja javnu funkciju, a imenovan je ili ustanovljen u skladu sa zakonom i bilo koji drugi upravni organ, prema članu 2 a. do d.), a stavom 3. istog člana, propisano je da „kontrola“ znači ili raspolaganje informacijama ili kontrola pristupa informacijama, dok je stavom 5. propisano da je „nadležan javni organ“, javni organ koji ima kontrolu nad traženom informacijom, a to je javni organ koji je sačinio informaciju ili za koga je sačinjena informacija. Ako se javni organ koji je sačinio informaciju ili za koga je sačinjena informacija, ne može utvrditi, onda je nadležan onaj organ čija je funkcija najbliža traženoj informaciji. Nadalje, odredba član 14. stav 2. navedenog zakona, propisuje da ako se odobori pristup informaciji bilo delimičnoj ili cijeloj informaciji, nadležni javni organ dopisom o tome obavještava podnosioca zahtjeva. Dopisom se: a) obavještava podnosilac zahtjeva o mogućnosti ličnog pristupa informacijama u prostorijama nadležnog javnog organa i b) obavještava podnosilac zahtjeva o mogućnostima umnožavanja, procenjenim troškovima umnožavanja, te da se umnožavanje podnosiocu zahtjeva obezbjeđuje nakon izvršene uplate. Kada je umnožavanje informacije veoma složeno ili dugotrajno, umnožavanje se obezbjeđuje podnosiocu zahtjeva u vrijeme koje je prihvatljivo i za podnosioca zahtjeva i za nadležan javni organ; i/ili prilaže kopija tražene informacije kada se ona obezbjeđuje besplatno u smislu člana 16. ovog zakona.

Odredbom člana 2. stav 1. Zakona o javnim preduzećima (Službeni glasnik RS broj: 75/04 i 78/11), propisano je da je Javno preduzeće u smislu ovog zakona pravno lice koje je upisano u sudski registar kao privredno društvo u formi akcionarskog društva ili društva sa ograničenom odgovornošću, radi obavljanja djelatnosti od opšteg interesa i u čijem osnovnom kapitalu je Republika Srpska ili jedinica lokalne samouprave, a stavom 2. istog člana, propisano je da se odredbe ovog zakona primjenjuju i na preduzeća koja u strukturi vlasništva imaju najmanje 50% plus jedna akcija ili udjela u vlasništvu Republike i koja zapošljavaju više od 50 lica, dok je stavom 3., propisano da su Javna preduzeća iz stava 1. ovog člana dužna da

informacije o svojoj finansijskoj i organizacionoj strukturi učine dostupnim javnosti, posredstvom internet-stranice preduzeća ili na drugi adekvatan način.

Takođe, odredbom člana 3. stav 1. Zakona o javnim putevima (Službeni glasnik RS broj: 89/13), propisano je da su Javni putevi javno dobro, u opštoj upotrebi, u svojini Republike Srpske, a stavom 2. je propisano da je upravljanje, održavanje, građenje i zaštita javnih puteva, djelatnost od posebnog interesa za Republiku.

U konkretnom slučaju, tužilac se 28.04.2016. godine, obratio sa zahtjevom za dostavljanje informacija i to: spiska zaposlenih radnika, kopija svih ugovora o javnim nabavkama radova, roba i usluga zajedno sa pripadajućim aneksima zaključenim u 2015. godini, kao i kopije Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta, Javnog preduzeća "Putevi Republike Srpske" d.o.o. Banjaluka, u smislu odredbe člana 4. i 11. Zakona o slobodi pristupa informacijama. Međutim, tuženi je aktom - Obavještenje broj: 02-01-OP-2263/16 od 06.05.2016. godine, izvjestio tužioca da u vezi sa zahtjevom za pristup ugovorima o javnim nabavkama, radova, roba i usluga, uključujući i Aneксе zaključenih ugovora za 2015. godinu, podatke može naći na sajtu tuženog (www.putevirs.com), dok u dijelu zahtjeva za dostavljanje spiska zaposlenih radnika nije moguće udovoljiti, jer se radi o ličnim podacima zaposlenih lica, koja predstavljaju službenu tajnu, shodno Zakonu o zaštiti ličnih podataka. Protiv ovog akta tužilac je izjavio žalbu broj: FOI (168) od 24.05.2016. godine, u kojoj navodi da odustaje od dijela zahtjeva koji se odnosi na traženje podataka zaključenih ugovora od 2015. godine, s obzirom da se na sajtu tuženog nalaze pomenuti ugovori, dok u preostalom dijelu zahtjeva koji mu je odbijen, smatra da je tuženi povredio član 14. stav 3. tačka 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama, jer prilikom rješavanja zahtjeva za pristup informacijama, tuženi kao javni organ nije razgraničio šta je informacija, a šta lični podatak, čime je odredbe Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH, stavio ispred Zakona o slobodi pristupa informacijama, nakon čega je tuženi osporenim aktom ponovo odbio zahtjev tužioca da mu se dostavi spisak zaposlenih radnika, pozivajući se na odredbe člana 3. i člana 17. Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH, odnosno člana 9. Pravilnika o provođenju Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH, dok je u dijelu u kojem se traži dostavljanje Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta u Javnom preduzeću "Putevi Republike Srpske" d.o.o. Banjaluka, tužilac pozvan da u prostorijama tuženog svakog radnog dana u periodu od 07.45 do 15.45 časova, preuzme kopiju traženog Pravilnika, uz prethodno dostavljanje dokaza o izvršenoj uplati umnožavanja kopije Pravilnika, shodno odredbi člana 14. stav 2. tačka b) Zakona o slobodi pristupa informacijama.

Dakle, među stranama je sporno da li je tuženi u obavezi da tužiocu udovolji u dijelu zahtjeva u kojem se traži dostavljanje spiska zaposlenih radnika ili ne. Naime, svako fizičko i pravno lice, u smislu člana 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama ima pravo pristupa informacijama koje su pod kontrolom javnog organa, dok svaki javni organ ima odgovarajuću obavezu da objavi takve informacije, pri čemu ovo pravo pristupa podliježe samo formalnim radnjama i ograničenjima kako je utvrđeno u ovom zakonu, tako da se u smislu odredbe člana 25. stav 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama, njime ne mogu ograničavati prava i obaveze koje su utvrđene Zakonom o slobodi pristupa informacijama. U konkretnom slučaju, tuženi se u spornom dijelu zahtjeva poziva na odredbe člana 3. i 17. Zakona o zaštiti ličnih podataka (Službeni glasnik BiH broj: 49/06, 76/11 i 89/11), kojim odredbama se daje tumačenja izraza "lični podaci" i "davanje ličnih podataka korisniku." Inače, pravilno tumačenje odredbi Zakona o zaštiti ličnih podataka, u uskoj je vezi sa Zakonom o

slobodi pristupa informacijama, koji u svojim odredbama propisuje da su javni organi dužni da obezbijede pristup informacijama u cilju promocije transparentnosti i odgovornosti svog rada, izuzev ograničenja (izuzetaka) koji se tiču ličnih podataka lica na koje se traženi podaci ili informacije odnose, zbog zaštite njihove privatnosti, odnosno mogućih zloupotreba. Nesporno je da javno mišljenje treba i mora da ima saznanja o radu javnih organa, jer isti ne mogu biti izolovani od suda javnosti, s tim da je potrebno cijeliti okolnosti svakog slučaja, odnosno interese lica na koja se traženi podaci odnose. Znači, prilikom dostavljanja traženih podataka (spisak zaposlenih radnika) prioritet je poštovanje ličnih podataka lica na koje se zahtjev odnosi, pri čemu se pojam lični podaci u prvom redu odnosi na generalije tog lica, kao npr: jedinstveni matični broj, nacionalnost, bračno stanje, adresa stanovanja itd, a ne na njegovo ime i prezime. Znači, ime i prezime nekog lica, ne predstavlja lični podatak, već društvenu i zakonsku identifikaciju nekog fizičkog lica, pri čemu skup ličnih podataka o tom licu (lične generalije) predstavlja bilo koju informaciju koja se odnosi na fizičko lice na osnovu koje je utvrđen ili se može utvrditi identitet nekog lica, a kako to propisuje odredba člana 3. Zakona o zaštiti ličnih podataka. To znači, da tražene informacije (spisak radnika – imena i prezimena) nisu u suprotnosti sa odredbom člana 3. i 17. Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH, tako da je pogrešan zaključak tuženog kada tvrdi da bi dostavljanje traženih podataka bilo u suprotnosti sa navedenim zakonom, uz nespornu činjenicu da je Zakon o zaštiti ličnih podataka donesen poslije Zakona o slobodi pristupa informacijama, čime se u smislu odredbe člana 25. stav 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama, tim zakonom ne mogu ograničavati prava i obaveze koje su utvrđene Zakonom o slobodi pristupa informacijama.

Nadalje, neosnovan je prigovor tužioca da osporeni akt nije konačan upravni akt, u smislu odredbe člana 7., a u vezi sa članom 190. i 194. ZOUP, s obzirom da njegovom donošenju nije prethodio bilo kakav upravni postupak, već da je istim tužilac samo obaviješten da se njegovom zahtjevu tj; traženju informacije ne može udovoljiti, odnosno da se neke od traženih informacija dostupne u dijelovima na zvaničnom sajtu, a dijelom u poslovnim prostorijama tuženog. Ovdje valja istaći, da osporeni akt nesumljivo predstavlja klasičan upravni akt, čiju definiciju daje odredba član 7. stav 2. ZUS, koja propisuje da upravni akt, u smislu ovog zakona, predstavlja akt kojim nadležni organ iz člana 4. ovog zakona rješava o izvjesnom pravu ili obavezi, odnosno neposrednom ličnom interesu fizičkih i pravnih lica ili drugih stranaka u kakvoj upravnoj stvari, pri čemu se pod nadležnim organom, u smislu odredbe člana 4. ZUS, podrazumijevaju republički organi uprave i republičke upravne organizacije, organi jedinice lokalne samouprave, preduzeća, ustanove i druga pravna lica kada u vršenju javnih ovlašćenja, rješavaju u upravnim stvarima. U skladu s tim, sasvim je jasno da se protiv osporenog akta tuženog može pokrenuti upravni spor, što je tužilac i učinio, jer je tim aktom odlučivano o neposrednom pravu i interesu tužioca, bez obzira što je osporeni akt nazvan kao "obavještenje", tako da nisu ispunjeni uslovi da se u ovom slučaju tužba odbaci, a kako je to tuženi predložio u odgovoru na tužbu. Takođe, tuženi ne dovodi u pitanje svoju nadležnost u postupanju po žalbi tužioca od 24.05.2016. godine, izjavljenu protiv akta tuženog broj: 02-01-OP-2263/16 od 06.05.2016. godine, pa je u vezi s tim morao donijeti odgovarajuću odluku, svakako sačinjenu u formi rješenja, a ne obavještenja, kako to decidno propisuju odredbe člana 194., 197. stav 2. i 3., a u vezi sa odredbom člana 197. stav 2. odnosno člana 230. stav 1. ZOUP, što znači da nije dovoljno sačiniti dopis i nazvati ga "odgovorom na žalbu", kako je to tuženi učinio, vjerovatno u cilju da izbjegne vođenje upravnog spora. Isto tako, neosnovan je prigovor nedostatka aktivne

legitimacije, s obzirom da je članom 2. Statuta tužioca, donesenim na osnovu člana 12. Zakona o udruženjima i fondacijama Bosne i Hercegovine (Službeni glasnik BiH broj: 32/01, 42/03, 63/08 i 76/11), propisano da se Udruženje (Transparency International Bosne i Hercegovine) osniva kao nevladino, nepolitičko i neprofitno pravno lice, shodno članu 2. navedenog zakona, koja propisuje da Udruženje postaje pravnom osobom onda kada je registrovano onako kako je predviđeno ovim zakonom, tako da je tužilac aktivno legitimisan da podnese ovu tužbu, u skladu sa članom 2. stav 1. Zakona o upravnim sporovima (Službeni glasnik RS broj: 109/05 i 63/11).

Na kraju, dostavljanje spiska radnika tuženog, predstavlja situaciju iz člana 10. Zakona o slobodi pristupa informacijama, odnosno kada se saopštava samo dio informacije, koji se odnosi na ime i prezime lica, dok se tražiocu informacije uskraćuju podaci koji se odnose na generalije lica na koje se tražena informacija odnosi, kao npr. jedinstveni matični broj, nacionalnost, bračno stanje, adresa stanovanja i dr, što ukazuje da je tuženi u traženom dijelu trebao udovoljiti zahtjevu tužioca, pa u vezi sa činjenicom da je udovoljio većini traženih informacija, koje sa prednje navedenom čini jedinstvenu cijelinu, uz navedeno ograničenje (generalije lica), s ciljem da se promoviše transparentnost i odgovornost rada javnih organa, shodno javnom interesu, jer javni organi ne mogu biti izolovani od suda javnosti, o čemu je tuženi dužan da vodi računa u ponovnom odlučivanju, jer je postupanje tuženog u osporenom dijelu bilo nepravilno i nezakonito, kako s aspekta odredbi Zakona o slobodi pristupa informacijama, tako i odredbi Zakona o zaštiti ličnih podataka, zbog čega je u konkretnom slučaju bilo mjesta primjeni člana 10. Zakona o slobodi pristupa informacijama. Valja istaći, da je tužilac u okviru svojih nadležnosti ovlašćen da inicira i promoviše transparentnost rada javnih organa, u cilju zaštite javnog interesa i unapređenja, jačanja i odgovornosti rada javnih institucija, dok je tuženi kao javni organ dužan da mu omogući pristup traženim podacima (spisak zaposlenih radnika), štiteći pri tome lične podatke (generalije) lica na koje se traženi podaci odnose, u smislu člana 3. i 17. Zakona o zaštiti ličnih podataka, što će tuženi svakako imati u vidu prilikom ponovnog odlučivanja, zbog čega je ovu tužbu valjalo uvažiti i osporeni akt poništiti, a na osnovu ovlašćenja iz člana 31. stav 1. i 2. ZUS.

U smislu člana 50. ZUS, tuženi je u obavezi da odmah, a najkasnije u roku od 30 dana od prijema ove presude, donese novi upravni akt uvažavajući pravno shvatanje ovog suda i primjedbe suda u pogledu postupka.

Odluka o troškovima spora koje je sud dosudio tužiocu temelji na odredbi člana 5. i 6. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o upravnim sporovima (Službeni glasnik Republike Srpske broj: 63/11), a u vezi s članom 386. stav 1, 387. i 396. stav 1, stav 2. i stav 3. Zakona o parničnom postupku (Službeni glasnik RS broj: 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13), s obzirom da je tužilac u tužbi postavio opredjeljen zahtjev za naknadu troškova upravnog spora, koji troškovi se odnose na taksu na tužbu i taksu na presudu u iznosu od po 100,00 KM, tj; ukupno 200,00 KM, radi čega je i odlučeno kao u izreci presude, shodno Zakonu o sudskim taksama (Službeni glasnik RS broj: 73/08 i 49/09).

ZAPISNIČAR

Radanović Vesna

SUDIJA

Stamenić Darko

